

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Institutio Vitæ Ad Exemplar Passionis Domini Et Salvatoris Nostri

Sgambata, Scipio

Dillingæ, 1686

Cap. I. Exeundum esse de mundo, & portandum improprium crucis.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-53753](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-53753)

VIII.

Septimam beatitudinem esse perfectam pacificationem.

IX.

Octavam beatitudinem esse, constanter Deo adherere in adversitatibus ac persecutionibus.

X.

Beatos esse, qui in Domino moriuntur.

XI.

Conservanda esse verba hæc in Domini monumento, in quo & animam nostram Domino consepeliri oportet.

CAPUT I.

Exeundum esse de mundo, & portandum improperium crucis.

Et bajulans sibi crucem exivit. Hucusque proficientium status: quæ sequuntur, Perfectorum sunt. Viâ Illuminativâ progredimur, usque dum ad Crucis amplexum deveniamus, in quo Unitiva perfectio est, quâ dicit quis cum Apostolo: *Christo confixus sum cruci.* Post

Ioan. 19
v. 19.

Gal. 2.
v. 20.

varia

varia examina, diversa tormenta, plura
 ludibria producit ad populum Dominus,
 & dicitur: *Ecce Homo*. Post multa expe-
 rimenta virtutum, post omnia & homi-
 num, & dæmonum tentamenta supera-
 ta, post opes contemptas, voluptates
 spretas, honores conculcatos, Dei servus
 ad populum produci potest, ac dici: *Ecce
 Homo*. Ecce verus Dominicæ Passionis
 imitator. Quid ergo superest, nisi ut mor-
 te damnetur? Statim igitur atque aliquis
 eò pervénit, inter eos esse incipit, qui mor-
 tui mundo, quotidie tamen moriuntur.
 Optandam mortem, & quamvis locuple-
 ti, quamvis jucundæ vitæ præponendam.
 Mortui enim sunt, & vita eorum abscon-
 dita est cum Christo in Deo, ac dicuntur:

Col. 3.

v. 3.

Psal. 43.

v. 22.

*Propter te mortificamur tota die, estimati
 sumus, sicut oves occisionis.* Corpori qui-
 dem ultimum terribilium est mors, quæ
 sejungitur ab anima, &, quicquid ab ea
 boni habebat, amittit. Animæ verò ulti-
 mum desiderabilium est hæc mors, quæ ab
 ea sui parte sejungitur, quæ sensum & in-
 feriora atque exteriora tantum spectat:
 conjungitur autem Deo, per quem, & in
 quo

quo vivere incipit, & simul omnia mala amittit, quæ ei proveniebant è sensuali vita, & omnia bona acquirit è vita spiritali ac divinâ. Sedit ergo Pilatus pro tribunali in loco, qui dicebatur lithostrotos; non frustra nomen hoc adnotatur, quod significat stratum lapidibus pavementum: nam ubi tanta pavimenti cura est, ubi tota ars, labor, industria est in ijs, quæ humi sunt, componendis & ornandis, si Christus damnatur, ibi Vita perfecta mors putatur. Audi clamores vulgi insipientis: *Tolle, tolle, crucifige eum!* dum dicunt: *tolle*, satis ostendunt, crucem non esse aliquid humile, sed sublime & cæleste, & Pilatus statim ait: *Regem vestrum crucifigam?* qui enim eò perfectionis pervenerunt, licet ab omnibus insectationes ac damna patiantur, tamen jure possunt dici eorû Reges, qui eos persequuntur; nihil enim illi agunt, quod non eorum commodis, dignitati & gloriæ serviat: ita, quot persecutores quis habet, tot habet subditos ac famulos, qui, quò magis infensi & molesti sunt, eò diligentius ei serviunt. *Major serviet minori*, dictum est

P

de

Gen. 15.
v. 23.

de Esau & Jacob, & tamen Esau nulla re
fratri deservire visus est, nisi eum insectan-
do, ac toties ad necem quærendo. Sequitur
in Evangelio Joannis: *Susceperunt autem
Jesum, & eduxerunt.* Nonne famulo-
rum & stipatorum officio funguntur?
Exeamus ergo & nos cum Domino, Apo-
stolo etiam hortante, Improperium crucis
portantes. Ne verò hæc horribilia voca-
bula improperij, & crucis nos deterreant,
quò minus libenter exeamus, adverten-
dum est, nomina ex vulgi opinione duci,
non ex rei veritate, aut opinione sapien-
tum. Quod ergo hîc Paulus ex communi
loquendi more vocavit *improperium*, hoc
Isaias ex rei veritate, & opinione Sapien-
tum dixit, *Imperium. Cujus imperium*,
inquit, *super humerum ejus*: quanta re-
rum in simili voce diversitas? eadem tam-
en crux Improperium est hominibus terrenis
sapiantibus, & imperium re vera Dei &
Christi Sanctorumque omnium aestima-
tione. Et alibi vocat Crucem idem Isaias,
Clavem David, quâ omnes thesauri sapien-
tiæ & Scientiæ Dei, nec non omnes Cle-
mentiæ ac liberalitatis ipsius aperiuntur.

*Isai. 9.
v. 6.*

*Isai. 22.
v. 22.*

nec aliâ id clavi quisquam assequetur. Exeamus ergo, hoc imperium, quô anima rebus humanis omnibus imperandi potestatem accipit, post Christum portantes. Quid aliud est exire de castris, ad quod Paulus nos hortatur, quàm, quod idem alibi dicit, exire de mundo? *Debueratis*, inquit, *de mundo exisse*. Hoc autem quid est: nisi abdicare se omnibus humanis, quibus animus priùs adhærebat, in quibus versabatur, in quibus, ut ita dicam, semper habitabat; ut nihil in posterum nobis cum mundo commercij sit, nihil nos ex ipso velimus habere jucundi aut honorifici, nihil vicissim ei deservire, nihil deferre honoris, nullâ ejus aut lege, aut consuetudine, aut insaniâ duci; solam nôsse Christi legem, ex ea vivere ac sapere; id quod est unô verbô illud Apostoli: *Mihi mundus crucifixus est, & ego mundo*. Nam mutua hæc est existimatio inter viros perfectos, & mundum. Hic existimat viros perfectos esse crucifixos, id est, in summis semper angustijs, in summo esse cruciatu: at viri perfecti contrâ mundum in angustijs & cruce versari existimant;

I. Cor. 7
v. 10.

Gal. 6.
v. 14.

mant, se verò rebus omnibus commodi-
 mis uti & facillimis. Exeamus ergo, &
 quantum possumus, recedamus ab his, qui
 nos crucifixos, nos mortuos existimant,
 suos ipsi cruciatus, suam mortem non
 agnoscunt. Neque tamen hoc dico, mun-
 dum externa conversatione esse omnibus
 deserendum, sed ab eo interna animi affe-
 ctione fugiendū, ut, licet in mundo versetur
 corpore, conversatio tamen nostra
 in caelis sit: malè enim cum humanis re-
 bus ageretur, si ij, quibus eò sapientiae de-
 venire concessum est, omnes se ab homi-
 num commercio segregarent, qui veluti
 sal terræ sunt, vel ut lux mundi, ut, si dis-
 scedant, necesse sit mundum tenebris in-
 volvi, & tabescere. Suam quisque cru-
 cem tollat, & eam ferens de mundo exeat.
 Fuit sua crux Ludovico, & Stephano Re-
 gibus; fuit Elzeario Comiti, Leopoldo
 Marcioni, Henrico Imperatori sua: &
 hi omnes de mundo exiverunt, & impro-
 perium crucis alacriter portaverunt. Qui
 cunctamur exire? Christo exeunte, quid
 boni in mundo reliquum est? num relin-
 quere Pilatum, aut Herodem piget? num
 van

vanæ illius, aut noxiæ cupiditatis affectu teneris? an culpæ alicujus conscius non audes Christo te adjungere? Arqui propterea tantò magis crucem tollere cogeris, & exire cum Christo, nam & rei duo cum eo exiverunt. Vide, ne, dum libens exire detrectas, & crucem ferre sponte susceptam, tibi accidat, quod Simoni Cyrenæo, quem venientem de villa, & suæ familiæ negotijs implicatum, alia omnia, quàm Christum sequi, & post eum crucem portare cupientem *angariaverunt, ut tolleret crucem ejus.* Nam sæpe dum te tua negotia, tuæ cupiditates & cogitationes hac illac pertrahunt, nec de abdicandis omnibus, & cruce suscipienda sinunt cogitare, repentina tibi supervenit necessitas, quâ id facere cogeris invitus, quod sponte suscipere detrectasti. Calamitas, ægritudo, infortunium multos angariârunt tollere crucem Jesu: & hi quidem beati, qui vel coacti sapiunt; nam neque his parum prodest, quòd non quidem initio sponte fecerunt, sed postea tamen, quòd necessitate trahebantur, voluntate sunt secuti. Ecce huic Simoni in Evange-

lio locus est, & commemoratur ejus pia fo- in
boles, *Patrem*, inquit, *Alexandri* ce
Rufi. Nunquam enim sterilis est Domini un
cruce, semperque aliquid boni operis par ille
rit. Non omitam adnotare, quod in no- nil
mine Cyrenæi statim audienti occurrit is c
hoc enim nomen Sectæ erat ejus tempo- pta
ris, quam qui sequebantur, summum bo- qu
num putabant voluptatem, quæ Secta ab der
Aristippo Cyrenæo ortum habuerat. Erant pro
alioqui Cyrenæi dediti voluptatibus, ut in- qu
telligamus, hos etiam, qui delicatè vivunt, ter
qui sunt in illecebris & voluptatibus emu- mi
triti, ad ferendam crucem evocari. Quis vel
ergo erit, qui recuset? cùm ne Cyræi qui- sed
dem detrectent. Satis ergo in villis, satis inc
in amœnitatibus, in oblectamentis fui- liri
mus; tempus est, ut inde redeuntes Christo ni
crucem ferenti occurramus. Et mulier illi vel
occurrit Veronica, quæ aliter vocatur Phe- va
ronice, id est, Victrix, seu Ferens victori- cr
am, & oblatio sudario, ut sacrum Domini- lur
os, sanguine, sputis, sordibus, sudore re- cle
persum abstergeret, mira res! non retulit ut
inde, quod tersit, sed ipsum Domini vul- pr
tum, cœlo ac sole pretiosiore, arte divina tu
in

in eo linteo expressum. Ille Domino crucem ferenti occurrit, qui ejus improperium nec timet, nec erubescit, nec detrectat: ille Domini vultum sudario detergit, qui nihil suo labori parcens, aut consulens suis com̄odis, quod paraverat ad suā vel voluptatē vel opportunitatē, id Christo offert, qui sordes & sputa Christi colligere desiderat, eāq; pro gemmis asservare. Sed, qui promptē atque alacriter ad humilia quæque & abjecta, velut ad sordes Christi detergendas, occurrit, is minimè sordidus fit, minimè maculatur, nihil illius vel honori, vel elegantix ac pulchritudini decedit, sed imago Domini ei imprimitur, atque incipit vocari Victor, & Christifer, ut olim ille felix Ignatius, qui ejusdem Domini nomen ferebat in corde. Quis non se vellet illud linteum fuisse, quò Domini vultus abstersus est? quis non cuperet sacram illam frontem abstersisse, quæ cælum ac terram nutu regit, irā commovet, clementiā serenat? In nobis positum est, ut hoc simus: cor nostrum instar linteï præbeamus, quò Domini vultus abstergetur; occurramus crucem ferenti Domino,

offeramúsque cor nostrum, quod omnes, quæ in eum projiciuntur, sordes gestiat in se suscipere, nihil non amet, non appetat, quod ad impropria Domini spectare videatur. Id si fecerimus, imprimetur cordi nostro imago dilecti, qui dicit: *Pone me ut signaculum super cor tuum.* Da nobis Domine id facere, & quia non decet, vultum tuum nisi candidissimò linteò mundissimòque detergi, *Cor mundum creavit nobis. Sequebatur autem illum multa turba populi, & mulierum, quæ plangebant & lamentabantur eum, conversus autem ad illas Jesus dixit: Filia Hierusalem, nolite flere super me, sed super vos ipsas flete.* Mirum est, quòd viris fugientibus mulieres Dominum sequantur, sed, ut video, flentes sequuntur. Muliebri ergo est & plebeium, Christi crucem sequi flentem & lamentandum, quam hilari animo suscipere, & prosequi oportet. Vel certè haec mulieres dicamus esse affectus quosdam infirmitatis humanæ, qui ægrè ferunt, non vitæ perfectæ studium esse complexos, quibus dicendum est, nolite flere super me, sed super vos ipsas flete. Fleat gula, fleat superbia,

Cant. 8.
v. 6.

Psa. 50.
v. 12.

perbia, fleat avaritia, fleant omnes pravi affectus, fleant omnes muliebres & ignavæ animi nostri affectiones, sed seipsas fleant, nos illis liberi læti & hilares simus. Vertamus terga impiæ civitati, hoc est malæ vulgi consuetudini, nunquam ad eam reversuri, & ad Calvariam eamus, quò Caput nostrum, ac Patris Sipientia præit.

CAPUT II.

Primam Beatitudinem Perfectorum esse Paupertatem Spiritûs.

ET crucifigentes eum, diviserunt vestimenta ejus mittentes sortem, quis quid tolleret. Et erat titulus causæ ejus inscriptus. Rex Judæorum. Hæc B. Marcus. Octo Beatitudines, quas Dominus enumerat, statui perfectorum convenire nemo dubitabit: perfectionem enim beatitudo consequitur. Christus igitur in cruce fixus virum perfectum & beatum, quantum in hac misera & ærumnosa vita beatitudinem consequi possumus, indicabit. Sed quæ potest beatitudo esse in tam

Marc.

25.v.24

26.